

Kalmár András Márton

Tört jég

I.

*Tekints belém havas vidéken át,
fagyos magányodon, ha szél kacag.
Tekints körül, s a dérölte fák
rügyezve új tavaszba hajlanak.*

*Szétszórtál a jeges világ ölén,
lehullatott feledve felleged –
tavasszal majdan úgy hajolj fölém,
mint lenge napra ánizs estelek.*

*Kicsiny kristályok, táncoló csodák
lesik szemed kék mindenségeit,
égboltba vésett márvány golgoták
sóhajtják vállaidra könnyeid,*

*s amint puhán egy lélegzetnyi fény
oldódik színeidbe arcodon,
a téli végtelenség íriszén
kigyúlik érted néma sanzonom.*

II.

*Teljes lett a világ – a sötétet a hó babonázza,
s bontja a város részleteit kavarogva magába.*

*Szent egységet idéz természet az emberi tájjal:
utcaink hidegében a földanya szelleme szárnyal.*

*Teljes lett a világ – kontrasztjai összeborulnak,
s hangjai, percei, álmai mind havas est alakúak.*

*Messze az élet lángja, s olyan közel-álom a végzet,
mintha imára hajolna örök fájdalma az égnek.*

*Teljes lett a világ – minden mindennek egésze.
S néma idő pereg egy feszületről szízi fehérbe.*

III.

*A hóban már egymásba mosódtak a lábnyomok.
Ki merre ment,
honnan jött –
nem látni már.*

*Ami még kivehető e kavalkádból a küzdelem,
ahogy a lépésnyomok keresztezik egymást,
ahogy a nagyobb talp félresöpörte a kisebbet.*

*Nem látni már
a párokat, akik pillanatukba bújva simogatták az életet,
kisgyerekek önfeledtségét,
tizenévesek önkeresését,
megtört lelkek szenvedését.*

*Nem látni már a hóban,
csak fájdalmat és vágyakat,
kacajt és könnyeket –
nem látni már, csak
ember és ember
közös sorsát,
bonthatatlan egybefonódását.*

Sosem-volt búcsú

*Hogy életem végéig fájni fogsz,
s megkönnyezlek majd, hogyha elmereng
az ősz, és a szeptember megidéz
téged, fölröppenő kísértetet –
már nem félem többé. A lombokat
hagyom, rólad hadd álmodozzanak,
és megtűröm a szűrő szenvedést,
mikor lefest a bíbor alkonyat.
Titkos kamrámba elrejtettelek,
ahol nem érinthet meg senki sem,
s ahol rózsák között, halálomig
virulsz örök-zsengén, húszévesen.*